Anul III. — Nr. 2. Maiu 1937.

INSEMNĂRI SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: **TRAIAN BRĂILEANU,**
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

CUPRINSUL

ARTICOLE

REDACŢIA: Cernăuţi, str. General Berthelot 5.
ADMINISTRAŢIA (Profesor Constantin Zoppa): Cernăuţi, str. Baltinester 15.
Abonamentul pentru 1 an . . . . Lei 60
Exemplarul . . . . „ 5

Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuţi.

REVISTA CĂRŢILOR

Vasile Marin — Crez de Generaţie.
Mihail Manoilesco — Le Parti unique.
Radu I. Paul — Viaţa Estetică.
Leca Morariu — Dela noi.
Pompiliu Preca — Scurtă expunere a Filosofiei lui Vasile Conta.

REVISTA REVISTELOR

Revista de pedagogie: Director C. Narly, An. VII, caetul 1.
Rînduiala: Redactori D. C. Amzăr, Ernest Bernea, Ion I. Ioniţă, Ion Sămărineanu.
Libertatea: Director sufletesc † I. Ion Moţa, director vremelnic Pr Ioan Moţa.
Jurnal de Psihotehnică: Director C. Rădulescu Motru, redactori I. M. Nestor şi G. C. Bontilă.

Fiecare număr va avea cel puţin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază.

ANUL III. Nr. 2. Mai, 1937.

Insemnări Sociologice

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

Adevărata democraţie

I.

Departe, dincolo de lumea noastră mărginită şi trecătoare, veghează *Istoria* şi sapă cu daltă de oţel pe lespede de granit toate întîmplările din Univers. Nimic nu-i scapă, nicio faptă, nicio mişcare, nicio schimbare. Zadarnic deci politicienii noştri au instituit cenzura: pentru Istorie nimic nu poate rămînea ascuns.

Cei ce vor veni după noi îşi vor putea explica evenimenmentele de azi cu mult mai bine decît noi cari sîntem opriţi de vălul cenzurii de a vedea lucrurile aşa cum sînt în adevăr. Ei vor putea pătrunde pînă la cauzele întîmplărilor, pînă la motivele cele mai ascunse ale faptelor oamenilor noştri conducători. Ei vor putea cunoaşte, dece închisorile sînt aşa de primitoare pentru cei ce se zbat pentru mîntuirea neamului romînesc, dece graniţele Statului nostru au fost aşa de larg deschise pentru hoardele jidoveşti venite din toată lumea, dece tineretul romîn a fost oprit să zidească biserici, să ridice cruci, să ajute cu truda braţelor sale pe cei săraci şi oropsiţi de soartă.

Dar conducătorii noştri se mîngăe cu gîndul că cenzura îi va închide şi *Istoriei* drumul spre găsirea adevărului.

Ei cred că pot cenzura şi Istoria, că-i pot dosi anumite fapte prescriindu-i poate chiar o interpretare şi explicare a evenimentelor în conformitate cu interesele lor de azi şi în conformitate cu dorinţa lor de a apărea posterităţii altfel decum sînt în realitate.

Ori, istoricii pot fi înşelaţi, cel puţin unii istorici, dar nicidecum *Istoria*.

Căci dacă ar putea, ar face-o, aşa cum au făcut-o alţii înaintea lor. Istoria ne dă doar destule pilde, ca să ştim că au existat guvernanţi cari au avut nevoie de teroare, precum şi că au fost guvernanţi cari, bucurîndu-se de încrederea mulţimii, n'au avut nevoie de măsuri de constrîngere, de închisori şi cenzură.

Ni se va spune poate că nu guvernanţii, ci mulţimea guvernată e rea, demoralizată, nedisciplinată şi dispusă spre răzvrătire, astfel că bunii cîrmuitori sînt nevoiţi, chiar în interesul mulţimii, să aplice măsuri de constrîngere

E vechea teorie a lui Machiavel — dar cu o mică modificare. El, anume, nu credea că atunci cînd mulţimea e rea, ea poate fi condusă de oameni buni, ci numai de oameni mai răi decît ea.

Dar din această încurcătură teoretică trebue să ieşim într'un fel sau altul, mai ales că şi politica practică cere cu tot dinadinsul o deslegare a acestei probleme.

II.

E vorba de *mişcarea legionară*. Ea se bucură de o atenţie deosebită a guvernanţilor noştri. Legionarii sînt consideraţi ca premejdioşi ordinei publice şi împotriva lor *bunii* şi *virtuoşii* noştri guvernanţi au luat cele mai severe măsuri pentru a-i opri să activeze în viaţa politică. S'a recunoscut, ce-i drept, în mod formal, existenta partidului „Totul pentru Ţară“, dar în realitate acestui partid i se pun în cale toate piedicile posibile pentru a-i zădărnici acţiunea normală, subt pretextul că acest *partid* ar fi identic cu *Legiunea*.

In cei doi ani de apariţie a revistei noastre, noi ne-am străduit să arătăm care este drumul Legiunii în viaţa naţiunii noastre. Intre timp au apărut cîteva cărţi cari au adus lumină deplină asupra Legiunii. *Cranii de lemn* de *Ion I. Moţa*, *Pentru Legionari* de *Corneliu Z. Codreanu*, *Crez de generaţie* de *Vasile Marin* sunt cărţile de temelie cari au lămurit în întregime acţiunea Legiunii. Dar mai mult: *Ion I. Moţa* şi *Vasile Marin*

au răsturnat prin jertfa vieţii lor toate piedicile ce mai stăteau în calea biruinţei legionare. Ei au dat dovada că programul Legiunii nu este programul unui *partid politic*, ci e programul de viaţă al întregului neam romînesc. Aşa fiind, partidul „Totul pentru Ţară" s'a adeverit a fi organul executiv al Legiunii în sfera politică, *avînd ca scop desăvîrşirea Statului naţional romîn*, în hotarele dobîndite prin jertfa eroilor căzuţi în marele războiu.

Mişcarea legionară nu-şi găseşte deci singura expresie în organizaţia politică a partidului „Totul pentru Ţară" ci ea cuprinde toate năzuinţele de înoire şi creare ale naţiei romîneşti In religie, morală, în literatură şi arte, în ştiinţă, în viaţa economică, în politică, legionarii înaintează victorioşi. Ceea ce n'au înţeles politicienii noştri, cum în general politienii tuturor vremurilor şi timpurilor n'au înţeles astfel de mişcări *totalitare*, de renaştere integrală a neamurilor. Naţionalismul legionar nu este nici numai economic, cum era cel liberal (cuprins în doctrina cuzistă), nici numai politic cum este fascismul italian şi, în mare parte, naţional-socialismul german, ci el este totalitar, în adevăratul înţeles al cuvîntului.

Se înşeală aşa cum s'au înşelat politicienii romani crezînd că prin mijloace *politice* se poate opri biruinţa creştinismului, a unei mişcări care cuprinsese doar toate manifestările vieţii umane în cuprinsul imperiului.

Şi într'adevăr, naţionalismul legionar reprezintă o întoarcere la creştinism, răscolirea şi pregătirea sufletelor pentru clădirea unei *comunităţi romîneşti* omogene din toate punctele de vedere.

Şi aşa cum în sfîrşit elita socială din imperiul roman a devenit creştină, fie prin infiltraţie sau înlocuire, aşa şi elita noastră socială trebue să devie legionară. Adică toate categoriile elitei sociale: preoţii, filosofii (educatorii), poeţii şi artiştii, bancherii şi industriaşii, oamenii politici — toţi vor trebui să devie naţionalişti integrali, deci legionari.

Constatăm că Legiunea a pătruns în elita socială romînească şi, în unele domenii, a ocupat poziţii înaintate. Vechea elită a trebuit să se retragă sau *să se convertească*. Doar în domeniul economic şi politic, ea îşi apară cu îndîrjire ultimile întărituri. Aci au găsit, cum ştim, aliaţi devotaţi — toată hoarda barbară iudeo-comunistă, pe toţi demagogii plătiţi de jidani.

De aici din citadela politică, împrejmuită de zidurile finanţei jidoveşti, ei fac ieşiri şi atacă Legiunea, o hărţuesc cu trupe de mercenari, trimit iscoade şi caută a cumpăra trădători.

III.

Dar politicienii noştri susţin că ei luptă nu numai împotriva „extremiştilor" de dreapta ci şi împotriva extremiştilor de stînga! Cu aceleaşi mijloace: Dar am mai spus-o şi o spunem: împotriva ideologiilor nu se poate lupta Deci guvernanţii noştri ar trebui să înţeleagă odată că pentru a combate şi înfrînge în Statul nostru comunismul (= naţionalismul jidovesc) nu există decît un singur mijloc: naţionalismul romînesc, în toate domeniile de manifestare a vieţii sociale. Ori, cum poate fi distrus comunismul, oprindu-se desfăşurarea forţelor naţionaliste?

Un exemplu pentru toate. Propaganda comunistă îşi găseşte cel mai prielnic teren în întreprinderile industriale, în ateliere şi în organizaţiile muncitoreşti. De ce? *Fiindcă aproape toate aceste întreprinderi, ateliere şi organizaţii sînt conduse de jidani.* Legionarii au organizat taberele de muncă, pentru a înfrăţi clasele sociale romîneşti, pentru a opri propagarea dogmei comuniste despre „lupta de clasă" şi „dictatura proletariatului". Guvernanţii noştri au oprit taberele de muncă legionare, dar au lăsat deschise taberele de muncă organizate de jidani, adică fabricile şi atelierele jidoveşti, lăsînd să funcţioneze şi sindicatele muncitoreşti conduse de jidani. Dar s'a legiferat „munca de folos obştesc"! N'avem nimic de obiectat. Însă pentru lupta *anti-comunistă* această măsură n'are nicio importanţă şi nu poate avea niciun efect. E ca şi cum guvernul ar concentra pe toţi poeţii impunîndu-le să facă poezii „democratice", liberale sau ţărăniste, pentru a înăbuşi poezia legionară. Literatura democraţilor va muri şi fără intervenţia Academiei Romîne şi nu prin intervenţia ei, ci prin renaşterea şi înflorirea literaturii romîneşti în Ţara legionară! Nu numai pornografia democrato-iudeo-comunistă, ci toată porcăria, şi cea politică, a acestei alianţe sinistre va fi stîrpită de mişcarea legionară. Gestul Academiei n'a făcut decît să arate că spiritul legionar a pătruns şi în această înaltă instituţie.

Deci primenire, viață nouă, curată, romînească în toate așezămintele sociale. Așa fiind, nici fortărețele economice și politice ale „democrației" nu vor putea rezista multă vreme. Ele vor trebui să-și deschidă porțile încuiate cu cele două lacăte „democratice": In locul acestor fortărețe se va construi casa largă, deschisă și fără secrete a adevăratei democrații legionare. Elita legionară, pentru a-și păstra prestigiul, nu va avea nevoie nici

— deoarece ea a adoptat, în conducerea politică, normele lui Plutarc.

IV.

Oamenii politici își pot dobîndi influență asupra mulțimii numai printr'o viață virtuoasă și dedicată muncii. Cînd Themistocles, expune Plutarc (Scrieri morale: Precepte politice — Πολιτικὰ παραγγέλματα), avu de gînd să se dedice politicei, a renunțat la băutură și ospețe, ducînd o viață foarte sobră și muncind și nopțile; totașa Pericle și-a schimbat, în acelaș scop, purtarea și felul de traiu. Deci omul politic trebue să-și formeze cu îngrijire caracterul și moravurile, pentru ca să fie ferit de orice mustrare și faimă rea. Căci oamenii politici nu trebue să răspundă numai pentru vorbele și faptele lor publice; ci și masa lor, patul lor, traiul lor conjugal, toate plăcerile și ocupațiile lor sunt expuse curiozității poporului. Dar nu numai defecte mari pot scădea prestigiul oamenilor politici, ci și lucruri neînsemnate: „deoarece marea mulțime crede că guvernarea și administrarea afacerilor publice sînt lucruri atît de importante și înalte, încît trebue să fie lipsite de orice defecte și imperfecțiuni".

„Cu drept cuvînt deci a cîștigat mare laudă acel demagog roman, Livius Drusus, care, cum casa sa era așa construită încît din multe părți vecinii puteau vedea ce se petrece înăuntru și cum un arhitect s'a oferit să înlăture acest defect pentru suma de numai cinci talanți, i-a răspuns: *Zece talanți îți voiu da, dacă îmi vei face întreaga mea casă așa de străvezie încît toți cetățenii să poată vedea cum trăiesc*".

Dar nu numai atît! Dela un om lipsit de virtute și prestigiu, mulțimea nu vrea să primească sfaturi nici chiar dacă sînt bune. „Cînd pe vremuri în Lacedemonia un cetățean care ducea o viață destrăbălată făcu o propunere potrivită, poporul a respins-o.

Pentru a face ca această propunere să fie primită, eforii aleseră prin sorţi un bărbat din Senat care o repetă, astfel că ei au turnat-o aşazicînd dintr'un vas murdar în unul curat. Aşa de mare este influenţa pe care o are asupra administraţiei publice opinia favorabilă sau defavorabilă despre caracterul omului politic".

Iată principiul de bază a adevăratei democraţii, în toate timpurile şi toate locurile. Numai o elită virtuoasă, „ascetică", poate guverna şi poate asigura ordinea şi bunăstarea unei naţiuni —

O spune Plutarc şi o spun, în zilele noastre, toţi scriitorii politici *de dreapta*. Iar realitatea confirmă teoria, deoarece numai aşa se explică înfăptuirile fascismului şi naţional-socialismului, numai aşa se explică înaintarea victorioasă a legionarismului.

Traian Brăileanu

Intre politic şi sacerdoţiu

Motto: „Intru această zi pomenirea sfîntului mucenic Emilian..., care a intrat în capiştea idolească şi cu un ciocan de fier a sfărămat toţi idolii şi a răsturnat altarul, iar jertfele le-a aruncat jos şi călcat în picioare"... (*Mineiul* pe Iulie, în 18 zile).

„... Şi departe ducîndu-se el, au ajuns şi au intrat în capiştea idolească. Mulţi idoli căzură sub loviturile lor dar căzură şi ei sub lovituri de statuie. Iar cînd au coborît spre lăcaş de veşnică odihnă, acel mărturisitori pentru Hristos, norod mult l-a jelit şi sobor preoţesc şi arhiereesc a slujit. Dar mulţi nu puteau înţelege, din pricina orbirii lor, dece au intrat ei în capiştea idolească. Mirare mare nu trebuia să se facă. Acum o mie şi cîteva zeci de ani — spune Scriptura — vorbea Iisus despre mergerea sa spre moarte. Vorbea chiar celor cari trebuiau să-i înţeleagă, apostolilor săi. Şi nebunesc părea lor acest lucru! Dece să meargă Iisus la Ierusalim? Dece să pătimească? Dece să nu rămînă cu ei? Dece să nu-şi răspîndească mai departe minunata sa învăţătură? Dece să nu facă vindecări în popor, dacă iubeşte poporul? „Milostiv fii ţie Doamne", strigă înfricoşat Petru... „Să nu Ţi se întîmple una ca aceasta". Răspunsul cade greu şi necruţător: „Mergi înapoia

mea Satano! Sminteală îmi eşti. Tu nu cugeţi cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor“ ... Tăcere grea ... Şi cuvîntul Mîntuitorului urmează: „Cel ce vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să urmeze Mie. Că cine va vroi să-şi mîntuiască sufletul, pierde-va-l pre el, iar cine şi-l va pierde pentru mine, îl va afla. (Vezi: Matei, XVI, 22—25).

Cum ar putea fi înţelese pe planul trăirii aceste cuvinte? Cum ar fi putut fi înţeleşi cei cari s'au înălţat la trăirea lor? Incît frămîntare mare s'a făcut cînd au fost aduşi pe plaiurile lor. Cu cădere la pămînt s'au înfricoşat cei ce nu au putut privi la învierea lui Iisus. S'au temut, neînţelegînd, şi dregătoriile lumeşti... Poporul, cu inima înţelegînd, a plîns. Au mai plîns, poate prin ceeace nu sunt şi ar trebui să fie, slujitorii lui Hristos. Deci cu suflet smerit, odăjdii scumpe au îmbrăcat, şi cu glas cuvios, pre cei în capiştea idolească au intrat să sfarăme statuile şi jertfele să le împrăştie, la loc de veşnică odihnă l-au petrecut. Dar lumească faptă li s'a socotit lor aceasta, şi multă vorbire de rău s'a pornit asupra lor... Ci dă Doamne tuturor dreaptă înţelegere!...“

I.

Interesează puţin cine dintre cei ce au „putere“ a rostit ca preoţii să nu facă politică. Motivul acestei rostiri îl cunoaştem cu toţii. S'a părut la un moment dat că preoţii nu mai fac o anumită politică. Acel moment era tocmai cînd preoţi şi episcopi, prin prezenţa lor, consfinţeau adevărata politică, pe care puţini o pot face, şi ce este mai trist, puţini o înţeleg. E politica salvării societăţii prin Hristos şi pentru Hristos. Şi pentrucă cuvîntul „cruce celor pieritori nebunie este“ (I. Cor., I. 18), iar Hristos pricină de învrăjbire, se chibzui că politica acelora, din rîndul cărora se găsiseră să moară pentru Hristos, e politică de ură şi învrăjbire, încît niciun preot nu trebuie să fie printre ei. Iar pentru a se curma orice discuţii, cu judecata mamei neadevărate dusă în faţa lui Solomon, se hotărî ca preoţii să nu facă niciun fel de politică. Pe scurt: Motivele pentru care s'a interzis preoţilor de a face politică au fost interesate şi meschine.

Totuşi s'au pus faţă în faţă două noţiuni ce par ireductibil contradictorii: *politicul şi misiunea sacerdotală*; politicul cu întreg cortegiul de compromisuri, minciuni, înşelătorii, afacerism, etc., pe cari realitatea democratică şi romînească i le-a aruncat

în spate, iar sacerdoţiul cu acea aureolă de transcendent, de împărăţie din altă lume, spre care orice suflet doritor de altă viaţă aspiră. Deci nu puţini au fost acei cari au gîndit că e bine ca preotul să nu facă politică.

Lămurirea termenilor va duce la deslegarea problemei şi la atitudinea ce trebuie să luăm.

Dacă politică însemnează căpătuială, interes personal, dacă activitatea ei se opreşte la individ şi nu se întinde la societate, popor, şi în cazul nostru la naţiune, atunci ar trebui să nu o facă nimeni. Politica este însă o funcţie a comunităţii, nu a individului. Sfera ei este comunitatea, nu individul. Prin politică, comunitatea în speţă Statul, caută să-şi cîştige şi să-şi impună individualitatea sau personalitatea faţă de alte comunităţi. Un Stat izolat „Statul în sine şi pentru sine, nu există“, spune d-l Traian Brăileanu (Vezi Sociologia generală, Cernăuţi, 1926). El se conturează din raporturile interstatale, din lupta pe care a ştiut şi şi a putut duce. Politica este tocmai funcţiunea socială care corespunde contactului unei comunităţi cu alte comunităţi. Este efortul continuu pe care îl face un Stat de a se ţinea în ritmul impus de alte State, dacă vrea să scape de robie economică sau chiar teritorială.

Numai acea activitate pe care o depune cineva pentru ridicarea comunităţii din care face parte, o vom numi deci politică. Cel care se pune desinteresat şi integral în slujba Statului face politică, cine caută satisfaceri de ambiţii şi interese personale, nu. Politica vremurilor noastre e falimentară Statului, căci prin ea, nu se urmăreşte ridicarea lui. Statul este un pretext. In numele lui se urmăresc interese de partid, partid tributar electorilor sau finanţei prin care s'a căpătat puterea. In regim parlamentar, politica e funcţie pentru partid, pentru individ, pentru oricine, numai pentru naţie nu. Iată dece cuvîntul de politică repugnă celui cu dor şi grijă pentru patrie, şi celui în inima căruia viază încă Hristos.

Se poate face, însă, şi altfel, de politică, anume politica pe care o cere glasul tainic al neamului, glas care răsună în suflete cu deosebite puteri receptive, suflete mari, suflete predestinate. In celelalte suflete comune, acel glas răsună rar, la răspîntii de istorie. De cele mai multe ori, atunci cînd acele suflete alese, devenind harpe, trîmbiţe şi buciume salvatoare de neam, răsună adînc, trezind înfundate şi comune auzuri. Atunci se adună mulţimea. Se aprind focuri pe dealuri şi feciorii se pregătesc

de luptă. E momentul cînd glasul interesului amuţeşte. Comandă neamul prin aleşii săi. Incepe acţiunea sfîntă, politica adevărată.

II.

Am numit *politică* suma acţiunilor prin care se realizează destinul unui neam. Să vedem acum ce se înţelege prin „sacerdoţiu sau misiune sacerdotală. Interpretîndu-se greşit cuvintele Mîntuitorului că împărăţia sa nu este din lumea aceasta, şi în general învăţătura sa despre împărăţia cerurilor, s'a pus şi se spune de către mulţi că misiunea sacerdotală nu trebue să aibă nimic comun cu omenescul, cu pămîntul. Ogorul de lucru este sufletul, iar scopul final viaţa veşnică. Activitatea preotului să se reducă numai la altar.

Şi după noi, scopul misiunii sacerdotale tot acesta este. Dar el nu se poate realiza în cadrul restrîns ce i se impune. Impărăţia Mîntuitorului „nu este din lumea aceasta", adică nu este lumească, dar este „în lume". Iisus se apără de acuzaţia ce i se aduce de a fi împărat lumesc, dar a trebuit să vină în lume pentru a realiza împărăţia sa. Această împărăţie se întronează aici jos, în prim rînd, prin întronarea *adevărului*. „Impărăţia mea nu este din lumea aceasta, răspunde Iisus lui Pilat, dar adaogă, continuînd: „Spre aceasta m'am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul" (Ioan, XVIII, 37—38). Acest „adevăr" cuprinde, desigur, deplina şi adevărata revelaţie dumnezeească, dar nu mai puţin şi arătarea greşalelor şi păcatelor omeneşti, în toate laturile vieţii, fapt ce atrage după sine ura şi răsbunarea. „*Pe voi lumea nu poate să vă urască,* zice Mîntuitorul, *dar pe mine mă urăşte, pentrucă eu îi spun în faţă că lucrurile ei sunt rele*" (Ioan, VII, 7). Şi a arătat în prim rînd lucrurile rele ale fariseilor şi cărturarilor iudei, cari monopolizaseră pe Dumnezeu pentru poporul iudeu, iar legea lui Moisi în folosul lor. Iată puţine, din multele mustrări ce Iisus a rostit asupra lor: „Vai vouă învăţătorilor de lege! că aţi luat cheia cunoştinţei. Voi înşivă n'aţi intrat, iar pe cei ce au voit să intre i-aţi oprit . . . Vai vouă fariseilor că vă place să staţi în băncile dintăi în sinagoge şi să vi se închine lumea în tîrguri . . . Vai vouă cărturarilor şi fariseilor făţarnici, că mîncaţi casele văduvelor şi de ochii lumii spuneţi rugăciuni lungi. Pentru aceasta mai multă osîndă veţi lua" (Vezi: Luca, XI; Matei, XXIII). Iisus a arătat tuturor lucrurile lor rele. Chiar pe Irod, stăpînitorul de atunci al Galileii, îl numeşte vulpe.

Nu este deci justificat, ca în numele Mîntuitorului și a împărăției sale, slujitorii săi să fie opriți a lua atitudine în toate chestiunile unde adevărul este nesocotit sau unde trebuie ca el să troneze, sub motiv că sunt chestiuni lumești. Domeniul activității lor este lumea în întregul ei. Iisus a venit în lume și pentru ea. Pe apostoli deasemenea tot în lume i-a trimis. Cînd se apropie momentul plecării sale din lume, se roagă Tatălui, nu să ia pe apostoli din lume, ci să-i lase ei, „căci precum m'ai trimis pe mine în lume și eu i-am trimis pre ei" (Ioan, XVII, 18). Apostolii trebuiau să fie „lumina acestei lumi și sarea pămîntului" (Matei, V, 13—14). „Mergeți în toată lumea", le poruncește Iisus, după învierea sa.

„Viața veșnică" propovăduită de Iisus nu-și are realitatea numai în eternitate, ci și în timp, sau mai precis, numai întrucît are realitate în timp: „Iar viața veșnică aceasta este ca să te cunoască pe tine, unul adevăratul Dumnezeu, și pe Iisus Hristos, pe care tu l-ai trimis" (Ioan, XVII, 3). Cunoașterea lui Dumnezeu nu se poate face decît în timp, iar cunoaștere pe acest plan înseamnează trăire: viețuire cu Hristos și pentru Hristos.

Viețuirea pentru Hristos se realizează în societate. Felul de viață pe care îl duce societatea nu poate fi indiferent slujitorilor lui Hristos. Societatea trebuie să cunoască pe Hristos, adică să viețuiască după El, în dreptate și adevăr. Slujitorii lui Hristos trebuie să fie făclii ale adevărului, nu numai pentru individ, ci și pentru societate. Cînd societatea se îndreaptă pe drumuri greșite, păstorul sufletesc trebuie să intervină, chiar de ar atrage asupra sa ură sau prigoană.

III.

Un Stat nu se impune celorlalte State prin tratate sau hotărîri diplomatice, ci prin ceeace reprezintă el în sine. Sforțarea comună a tuturora pentru promovarea Statului pe plan material și spiritual va fi mai rodnică decît zeci de tratate. In această muncă preotul are un însemnat și hotărîtor rol. Biserica, prin slujitorii săi, combate lăcomia, luxul, plăcerile, individualismul, propovăduind cinstea, sobrietatea, munca, chiar jertfa pentru interesul obștesc.

In timpul și în societatea noastră ambițiile și interesele personale se satisfac, nu în cercul restrîns al fiecărui individ, ci punînd societatea, înțeleg Statul, în folosul individului, prin ceeace astăzi se numește obișnuit politică. In acest caz, numai

de un progres al Statului nu mai poate fi vorba. In această tristă stare de lucruri, s'a căutat ca Biserica să nu mai aibă cuvînt. Poate face politică orice individ, chiar dacă nu are aderenţe cu acest neam, decît prin act de încetăţănire, căpătat prin fraudă. Un fiu al neamului şi slujitor al Bisericii lui Hristos, nu. Ar trebui poate să citim în acest gest de oprire a preoţilor de a nu face politică, o ultimă onoare ce cred ei a face Bisericii, aceea de a o lăsa deoparte de ospăţul orgiei şi al jafurilor. Altă raţiune nu găsesc. Biserica ortodoxă, spre deosebire de cea romano-catolică, s'a integrat naţiei din care a făcut parte. Nu este nici un moment din viaţa neamului nostru, în care Biserica să nu fie alături de el. Praporii Bisericii au servit ţării de stindarde în jurul cărora se aduna poporul spre a pleca la luptă. In lupte, alături de Mihai Viteazul, găsim pe popa Stoica din Fărcaş, în Cîmpia Libertăţii pe toţi preoţii romîni din Ardeal, iar revoluţionarii din 1848 pornesc din Islaz cu binecuvîntarea lui popa Şapcă. O fi fost „politică" actul lui popa Şapcă pentru domnitorul de atunci, dar a fost pentru ridicarea neamului nostru. Nu e locul să amintim aici ce a însemnat un Andrei Şaguna, Veniam Costache sau Grigorie al IV-lea Miculescu, pentru acest neam, dar nu putem să nu relevăm spiritul de integrare cu neamul al ortodoxismului, citînd pe Antim Ivireanul care a plătit cu viaţa politica pe care a dus-o, dar pe care a socotit-o favorabilă păstoriţilor săi, deşi strein de ei şi situaţia politică a lor

Biserica a avut un însemnat rol în trecutul neamului. Cu atît mai mult în prezent. Acum interesele neamului se împletesc cu propriile ei interese. La orizont s'a ivit duşmanul lor comun: *comunismul.* Hristos e pentru a doua oară crucificat. Mucenicil cari au murit în Spania sunt flacăra aprinsă pe colină ce cheamă la luptă.

Hotărîrea Bisericii, prin comunicatul „Nihil sine Deo", este cu adevărat istorică. Prin el şi-a scris pagina sa de mărire, aşa cum o vede Căpitanul, în viziunea sa profetică:

„Am credinţa că în marea lume a Ortodoxiei, Biserica Romîniei va juca cîndva cel mai mare rol. In lume sunt drumuri de Impărat. Pe drumul de sclavie şi de injoncţiuni nepermise acceptate nu poţi ajunge niciodată la acest rol. Deaceea cu toţii şi mai ales cel ce n'am tăcut cînd ea a avut alte atitudini, să salutăm primul pas al Bisericii noastre pe drumul de împărăţie" (Din Circulara „Către toţi legionarii din Romînia").

Celor cari nu înţeleg rostul misiunii sacerdotale, sau inten-

ţionat nu o înţeleg, să le răspundem cu cuvintele sfinţilor apostoli Petru şi Ioan, rostite în faţa sinedriului: „Judecaţi de este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim ce-am văzut şi am auzit". Fapt. Ap. IV, 19—20), Iar noi „am văzut şi auzit" că trebue să facem politică pentru neam, ca neamul întreg să-l salvăm pentru Dumnezeu. Th Feciorn

Ura de clasă şi ura de rasă

Familia este celula socială de temelie a comunităţilor omeneşti. La originea solidarităţii cu neamul stă dragostea pentru familie, care se extinde, prin legături de sînge, prin comunitate de limbă, de credinţă, de suferinţă, asupra neamului întreg. Comunitatea spirituală familială e la originea comunităţii naţionale. Sentimentul normal al băştinaşului este cel de ataşament, de solidaritate, de dragoste pentru comunitatea naţională din care face parte. — De unde a apărut atunci sentimentul contrar, pretutindeni identificat, de detaşare, de desolidarizare, de ură, care sunt semnele desagregării naţionale? — Dacă sentimentul de familie e la originea celui de neam, atunci curentul care tinde să-l destrame pe acesta îşi are originea în afara lui. Infiltraţiile străine tîrzii sunt potrivnice identificării cu matca tradiţională a neamului băştinaş, pe care tind s'o spulbere, spre a-şi legitima, pe alte baze, un drept de cetăţenie în comunitatea în care au năpădit. Familia romînească stă la originea comunităţii fizice şi spirituale a neamului romînesc, iar pentru conservarea ei, Statul romînesc trebuia să rămînă expresia ei exclusivă. Totuşi, prin presiuni externe, alături de întemeietorii comunităţii morale romîneşti, au fost admişi, *cu drepturi egale în Stat*, indivizi de origină străină, a căror înclinare organică este duşmană comunităţii noastre, pe care tind s'o altereze, s'o denatureze, din pizmă, din ură, din voinţă de a şi-o asimila lor şi din refuz de a se asimila ei. Un corp sănătos, în care au pătruns agenţi străini dăunători, îi elimină spre a se conserva. Dacă nu o face, se alterează, sucombă, putrezeşte. Nu spunem că neamul şi Statul romînesc sunt în stare de putrefacţie, dar în orice caz sunt într'o primejdioasă alterare. Inlăuntrul comunităţii romîneşti se dă astăzi o luptă între elementele sănătoase ce voesc eliminarea agenţilor dăunători şi între elementele trădătoare potrivnice eli-

minării. Acestea se zic în slujba „ordinei“ și „pacificării sociale“ fără să le doară, din nesinchisire sau cinism, că soiul de ordine pe care îl apără înseamnă moartea și putrefacția Statului nostru național și creștin. Reacțiunea sănătoasă de eliminare a intrusului desagregant e numită de protectorii lui „anarchie“. Ce face natura cu un corp în care sîngele se aliază cu bacilii spre a ucide celulele sănătoase? Ii aplică legea firii, lăsîndu-l să piară și pedepsind deodată și sîngele stricat și celula sănătoasă. Dar dacă leucocitele ar face o curățire viguroasă a putreziciunii? Atunci și sîngele stricat va fi eliminat din corp împreună cu toxicele bacililor, și cu hoiturile lor. Dumnezeu din cer știe dacă leucocita legionară e destul de vînjoasă ca să nimicească împreună cu microbii jidovești și pe protectorii săi, sîngele stricat al corpului național romînesc.

Situația de astăzi e aceasta. Statul romîn, expresie juridică a unei legi fundamentale artificiale, cunoaște numai cetățeni egali, fără deosebire de origină și credință. Realitatea socială cunoaște însă pe Romînul încadrat comunității morale în care s'a născut și pentru care trăește, element centripet de coeziune socială, și cunoaște pe străinul și înstrăinatul centrifug și desagregant, „cetățean“ sau pașaportar dușman al comunității naționale și potrivnic Statului care ar consacra-o. In asigurarea dăinuirii comunității morale romînești, această deosebire, ignorată de constituție, importă cît se poate de mult. Statul național va pieri în ziua în care cu sprijinul și sub arbitrajul parțial al guvernământului (vădit tuturor prin recentele măsuri de „ordine“ prin care o anumită „politică“, adică tocmai naționalismul creștin și romînesc, e proscrisă din școli, presă, biserică) elementele desagregante, care n'au contribuit cu nimic la concretizarea istorică a comunității romînești, ar ajunge la supremație. Guvernămîntul se face a ignora vre-o deosebire între cetățeni, dar pășește viguros la protejarea elementului „deosebit“. In acelaș timp prigonește pe cei ce, afirmînd cu hotărîre deosebirea, au întreprins să apere neamul băștinaș de desagregare, prin propagarea elementelor necesare coeziunii sale spirituale și fizice. Guvernămîntul vrea să impună dragostea cu sila între băștinașii creatori de Stat și de istorie și pripășiții dărîmători, el vrea să silească neamul romînesc creștin să abdice și să împartă drepturile și îndatoririle lui de ctitor al comunității naționale. Guvernămîntul vrea să abată și să denatureze evoluția istorică a neamului romînesc întruchipat în Stat, împotriva legilor firești sădite lăun-

trului său. Ca şi cum vîscul, la fel cu mădava şi frunzişul, trebue să hotărească de viaţa arborelui. Dar astăzi vîscul poruncește, iar dregătorimea, trecînd protectoare de partea parazitului pripăşit, vrea să legitimeze în Stat şi spiritul şi interesele lui. Pe limba iudeo-oficială, ataşamentul exclusiv la comunitatea naţională se numeşte „ura de rasă". A-ţi iubi neamul înseamnă „politică de ură". Tot aceştia însă cari o prigonesc, favorizează desagregarea solidarităţii romîneşti dînd libertate *urei de clasă*, la care instigă intruşii tîrzii şi dezertorii comunităţii naţionale.

*

Să afirmi ura de clasă ca principiu de viaţă înlăuntrul comunităţii e o făţărnicie, căci desbinarea nu este un mijloc de conservare socială. Lupta de clasă este deci o flamură perfidă care sub pretextul revendicărilor proletare ţinteşte la distrugerea comunităţilor naţionale. Cei cari o propagă sunt sau se aşează în afara comunităţii respective. Politicianii romîni cari s'au înscris pentru lupta de clasă, nu numai se situează *ipso facto* în afara comunităţii romîneşti, ci s'au şi pus în serviciul altei comunităţi, duşmană de totdeauna a celorlalte comunităţi naţionale, cea jidovească. Aceasta se va folosi de „goiul" decolorat, dar nu-l va adopta niciodată. Dezertorii comunităţii romîneşti se scuză spunînd că sunt „antifascişti". „Romîn antifascist" e o antinomie, deoarece calitatea de Romîn ţi-o conferă mărturisirea şi împărtăşirea comunităţii naţionale romîneşti, a cărei negare e antifascismul. Antifascistul propagă nihilismul moral, religios, politic şi social, el nimiceşte elitele naţionale sau împiedică formarea unor elite noi. El întruchipează coada de topor, dacă nu de cîne, în mîna jidovimii care urmăreşte nimicirea celorlalte comunităţi naţionale. Ura de clasă e una din pîrghii, şi mînuirea ei de către vre-un politician romîn îl vădeşte cîştigat unei politici extracomunitare duşmane nouă. Intre Romîni s'au găsit naivi sau nemernici cari şi-au însuşit punctul de vedere jidovesc şi militează alături de ei împotriva solidarităţii intracomunitare romîneşti. Jidani cari să fi trădat comunitatea lor spre a o servi pe a noastră nu există. Cum ar putea adopta ei idealurile unei comunităţi creştine? Romîni însă s'au aflat să se lepede de neam şi credinţă, pe drumul raţionalismului positivist, al materialismului, al francmasoneriei, cînd nu pe poarta dosnică a poftei de arginţi. Cîţi din ei îşi dau seama de starea lor de ticăloasă unealtă a unor scopuri criminale?

Jidanii şi robii lor susţin că, în virtutea legilor economice, ura şi deci lupta de clasă este un fenomen elementar al politicului. Umanitatea se scindează în exploatatori şi exploataţi, în sclavi şi tirani. Exploataţii voind să lupte pentru eliberarea lor, ca s'o poată face cu succes, trebue să se unească cu semenii lor din toate ţările, să creeze o solidaritate internaţională de „clasă". „Proletari din toată lumea, uniţi-vă!" este strigătul de luptă. Clasa „muncitoare" (caşicum ar exista vreuna nemuncitoare) se suprapune naţiunilor, ca o entitate superioară autonomă, solidară împotriva exploatatorilor „naţionali". Ura de clasă întrece dragostea de neam, susţin jidanii, întemeindu-şi pe ură lupta politică, comunistă, pentru desghiocarea Statelor naţionale, piedică în calea dominaţiei mondiale la care rîvnesc. In ziua cînd prin lupta de clasă neamurile constituite în State vor fi desbinate înlăuntrul lor, devenind toate o apă şi-un pămînt, dominaţia izraelului arbitru suprem, „desinteresat" şi, prin firea lucrurilor, internaţional, este asigurată.

Noi ştim însă că clasele sunt structuralizarea indivizilor unei naţiuni după funcţiuni sociale. Problema trebue considerată înlăuntrul Statului naţional, care este o realitate, pe cînd clasa „internaţională" este o ficţiune. Pentru un ins, să zicem un Romîn, fie el muncitor manual, meseriaş, ofiţer, negustor sau avocat, ce este mai primordial: ataşamentul la naţia lui, cunoscută, trăită în fiecare zi, în mijlocul căreia îşi satisface toate rosturile de viaţă materială şi spirituală; sau solidaritatea supranaţională, abstractă, cu cei de alt neam cari îi sînt semeni prin funcţia lor socială, dar cari îi sînt aşa de străini prin toate celelalte elemente de solidarizare (locul de muncă, limba, credinţa, înrudirile).

Intre indivizii de aceeaşi funcţie socială, separaţi în naţiuni, unde funcţia lor îi angrenează organic, poate fi vorba de o solidaritate morală, de principiu, dar nicidecum de una politică, de structură, care să se transpună în acţiune şi organizare. Neamurile sunt entităţi, clasele numai funcţiuni. Clasa autonomă internaţională e o aberaţie de logică şi de fapt. Omenirea se împarte structural în neamuri solidare. Dragostea de neam, solidaritatea socială verticală între clasele funcţiuni interdependente, este o realitate faţă de care divizarea internaţională pe clase solidare peste graniţele de neam apare ca un postulat teoretic al scornitorilor de revoluţii. Teoriei revoluţionare realitatea naţională îi dă o desminţire fără replică. Insul este legat de locul lui de

muncă, de cadrul necesar al activității, care în mod fatal se găsește înlăuntrul unei națiuni. Munca, rostul funcțional, nu numai nu desbină, ci creează solidaritate între funcțiuni sociale, între clase, între *stări*. Lupta de clasă, revendicările particularjste, nu pot servi de pretext desființării națiunilor (ceeace ar însemna distrugerea vieții civilizate, revenirea la sălbătăcie și barbarie), nemulțumirile unora dintre funcținnile sociale cată să primească soluționarea dreaptă tocmai în numele și în folosul, nu împotriva, solidarității naționale. Adevărata soluționare a conflictelor sociale provocate de individualismul și egoismul liberal o aduc numai regimurile de solidaritate națională, care știu să pună limite și disciplină ambițiilor și lăcomiei individuale. In Statul național de dreapta nu există nici exploatatori, nici exploatați, nici lupta de clasă, prevenită și soluționată de arbitrajul automat al solidarității sociale. — Revenind la tema noastră, constatăm că omenirea fiind dela Dumnezeu împărțită în neamuri, atașamentul de comunitatea fizică și morală este primordială în individ, iar funcția socială care împarte neamul în pături este o structurare secundă, chiar dacă necesară. Munca, în orice pătură s'ar desfășura, are tot atîta drept de cinstire și răsplată, căci, creind solidaritate, ea revine în folosul națiunii întregi.

Noi am răsturnat datele problemei enunțată în titlu și în loc de ură am vorbit de dragoste, privind chestiunea din laturea ei pozitivă. Inlăuntrul unei națiuni, a vorbi de ura de clasă este un non sens. Iar internațional, a vorbi de solidarizarea claselor identice pentru a soluționa nemulțumirile iscate între păturile unei națiuni a pămîntului, e alt non sens. Națiunile trăesc de fapt în autarchie socială, conducîndu-se de bine după puterea lor de înălțare către o disciplină etică și religioasă, sau de rău, după decăderea lor în materialitate. Numai regimurile naționale, de dreapta, au la temelie o concepție etică sau religioasă, în ele solidaritatea națională e veghiată de abnegație, dragoste și jertfă. Atașamentul material, interesat, la comunitatea națională, izvor de conflicte și „revendicări" este corectat de atașamentul sufletesc, izvor de abnegație și jertfă. Regimurile solidarității naționale sunt regimuri *morale*. Astfel înțelegem dece la baza legionarismului se află credința creștină, supremul dar al lui Dumnezeu către oameni. Se poate oare ca organizarea comunității omenești, care este obiectul politicei, să tindă spre alte scopuri decît cele înscrise de Dumnezeire pentru omul însuși? Legile spiritului, ale dragostei, credinței și umilinței, s'au ade-

verit ca cel mai înalt mijloc de deslegare a problemei sociale. Statul național legionar este în primul rînd un Stat creștin. Acest lucru l-a înțeles biserica noastră dominantă care, atunci cînd puternicii zilei i-au cerut ca preoții *să nu facă politică de „ură"*, a răspuns cu o profesie de credință creștină, ale cărei postulate cerea *să fie aplicate în viața politică.* Iar un preot scria că biserica vie, luptătoare, nu poate să nu se alăture celor cari ridică biserici, celor cari împotriva savanților masoni l-au readus pe Isus în Universitate, celor cari au dat înalte pilde de jertfire pentru credință. Biserica se așează, ce-i drept, *mult deasupra* luptelor politicianiste, *dar alături* de ostașii credincioși ai lui Hristos, cari sunt legionarii.

Dece răcnesc jidanii împotriva Legiunii? Pentrucă au înțeles că un Stat național cu adevărat creștin va elimina din structura lui, spre cimentarea comunității, tot ce nu este creștin. In adevăr, cu cît vom mărturisi în dragoste solidaritatea de neam, cu atît vom înlătura tot ce-i stă împotrivă, pe promotorii de zîzanie socială, pe închinătorii materialismului spoliator, pe păgîni și pe satanici. Această hotărîre de a spăla sufletul și trupul neamului acestuia de putregaiu și paraziți, este sudnită de acest putregaiu și de acești paraziți „politică de ură". Să vedem dacă, în timp ce învinuesc pe legionari de ură, nu sunt ei cei ce o practică.

Jidanii patroni cari utilizează muncitori creștini în întreprinderile lor, nu se mulțumesc să-i exploateze plătindu-i mai puțin decît pe muncitorii jidani la muncă egală sau mai grea. Pe salariații creștini capitalistul jidan vrea să-i folosească și ca unealtă de distrugere a comunității romînești, strecurînd între ei virusul teoriilor luptei de clasă. El le sugerează însă ideea că vinovați de mizeria lor materială și morală nu este el, exploatatorul jidan, ci Statul și clasa conducătoare romînească. Această propagandă vicleană îl face pe muncitorul creștin să dușmănească nu pe principalul vinovat, ci pe membrii propriei sale comunități din clasa conducătoare. Dupăce și l-a făcut robot, jidanul vrea să-l instruiască și ca milițian antifascist, deturnînd împotriva Statului revolta pe care a provocat-o el. Dar vinovată este și clasa conducătoare, astăzi cînd, în loc să-l apere pe muncitor, îl tradează lăsîndu-se coruptă de jidan. Din relațiile sale cu clasa conducătoare jidanul nu profită numai pecuniar prin regimuri de favoare, ci dobîndește și protecția forței publice împotriva muncitorului creștin anarchizat de mizerie și propaganda agenților strecurați înadins lîngă el. Jidanul și clasa conducătoare

sunt solidari astăzi împotriva muncitorului creştin exploatat. Acesta nu mai vede însă în faţă-i pe vinovaţii reali, ci le substitue o pricină fictivă, Statul. Dar nu Statul naţional romînesc e de vină, ci corupţia politicianilor democraţi, deveniţi duşmani ai comunităţii naţionale de dragul banilor jidoveşti. In loc să apere poporul creştinesc de exploatatori, în loc să înlăture din calea solidarităţii naţionale sămînţa nemulţumirii şi a discordiei, politicianii, şi la porunca lor organele administrative (căci funcţionarii sunt la discreţia puternicilor zilei sau şi în puterea discretelor argumente pecuniare jidoveşti), îl leagă fedeleş să nu mişte, şi nici să nu geamă, sub lipitori. Atunci creştinul duşmăneşte mai mult cătuşa care-l ţintueşte decît lipitoarea care-l suge. — In acest fel jidanul încaeră clasele sociale întreolaltă şi-şi instalează stăpînirea venetică pe desbinarea autochtonă.

Intervenţia naţionaliştilor a început să schimbe faţa lucrurilor. Muncitorul creştin şi poporul în general, a început să-şi dea seama că adevăratul său duşman e jidanul. Integrarea muncitorului în comunitatea naţională îl face să se împace cu ordinea de Stat, pe care e gata s'o apere împotriva propriilor ei scăderi, neîngăduind ca Statul, pe care îl simte al său, să se lase corupt de jidanul exploatator. Membrii comunităţii naţionale trag la răspundere pe mandatarii săi cari tradează către pripăşiţii păgîni interesele solidarităţii intracomunitare. Sub presiunea publică, Statul va fi silit să reintre în menirea lui de chezaş al solidarităţii sociale. Grupuri muncitoreşti, cum sunt Corpul muncitorilor legionari, „Reacţiunea", „Docherii manuali", au sustras influenţei iudeo-comuniste, propagatoare a urei de clasă, pe muncitorii exploataţi de capitaliştii jidani sau de imitatorii lor. Graţie renaşterii lor sufleteşti naţionaliste, muncitorii creştini nu vor mai putea fi utilizaţi de duşmanii comunităţii naţionale ca unealtă de desbinare şi distrugere a Statului naţional şi creştin. Mai rămîne să fie curmată exploatarea păgînă, ceeace se poate face pe cale legală, *prin aplicarea efectivă a legislaţiei existente,* de protecţie şi justă răsplată a muncitorului. Acum legea nu se aplică datorită alianţei criminale dintre corupătorul jidan sau rechinul capitalist şi politicianul sau dregătorul corupt. Şi aplicarea legii şi încetarea corupţiei vor trebui să fie dobîndite, de voe de nevoie, în interesul asigurării solidarităţii naţionale.

Un punct important este astăzi cîştigat. Muncitorul creştin cunoaşte starea reală a lucrurilor şi mijloacele de lecuire. Graţie

încadrării sale în spiritul naționalist primejduirea existenții naționale prin ura de clasă e înlăturată, planul jidovesc dejucat. Caracterul totalitar al credinței legionare va opune curînd zidul ecumenicității naționale oricărei veleități străine. Solidaritatea națională în dragoste și abnegație va aduce muncitorului creștin și mulțumirea așezării lui pe o treaptă vrednică și omenească. Sfîrșitul exploatării, al urii și al necinstii va coincide cu biruința legionară.

Barbu Slușanschi

Adevărata primejdie a literaturii evreești

Cu pretenția dovezii că se pot incadra în unitatea unei țări, evreii au început și la noi să facă literatură, mai ales după războiu, pentru a-și „justifica" anumite drepturi dobîndite prin slăbiciunea noastră, ca să nu spun mai mult. E cazul să ne întrebăm ce motive i-au determinat la această activitate desinteresată, știută fiind structura lor sufletească. Mai mult, epoca de glorie a marxismului teoretic odată încheiată, e curios să aflăm ce antecedente sufletești i-au împins pe susnumiții scriitori să militeze formula artei pentru artă și încă nu de dragul literaturii lor ci pentru a noastră. Li se reproșează evreilor, pe bună dreptate desigur, că produc o literatură inestetică și mai cu seamă imorală. Dar expulzarea, cu puțin cîntec ce-i drept, a jidanului Herz ne arată că uneori și cei mai teribili „democrați" pot fi de acord cu acest reproș.

In felul acesta suntem încă departe de a fi conjurat primejdia literaturii jidovești. Căci ce ne facem dacă un jidan îți trîntește o operă literară care fără să fie genială, nu e totuși nici inestetică nici imorală?

Răspunzînd la această întrebare vom putea rezolva multe conflicte de conștiință la generațiile mai vechi needucate în spirit legionar.

Nedumerirea de mai sus rezultă dintr'o insuficiență a criteriilor cu care e abordată respectiva operă literară. Adevărata tălmăcire a artei pentru artă înseamnă respectarea esteticului fără neglijarea celorlalte valori (neglijare de altfel imposibilă avînd în vedere structura unitară a sufletului omenesc). Pentru jidani însă cînd scriu literatură romînească esteticul se realizează în modul cel mai perfect prin înlăturarea celorlalte valori (lucru firesc deoarece pentru ei ca streini asemenea valori sunt, uneori cel puțin, un balast).

Din aceste motive în rechizitorul adus literaturii jidoveşti criteriul estetic chiar combinat cu cel moral, deşi indispensabil, este totuş insuficient şi trebueşte complinit cu criteriul sociologic.

Deci literatura jidanilor nu e primejdioasă numai cînd e imorală sau inestetică, ci e mult mai primejdioasă chiar atunci cînd e decentă şi eventual frumoasă, pentru simplul fapt că e scrisă de jidani şi unii intelectuali narcotizaţi de dînsa uită sau iartă rapacitatea acestei seminţii. O literatură romînească scrisă de jidani constitue un admirabil paravan în dosul căruia restul lui Izrael îşi poate face de cap. Deaceea trebue să ne smulgem din prejudecata că opera literară poate fi separată de autor. Disociaţia „ideilor" de etic, etnic şi estetic este (dacă exceptăm comunismul) încă o invenţie jidovească făcută pur şi simplu de dragul nostru!

Păcat numai că disociind prea mult „ideile" putem ajunge să ne disociem şi ca naţiune!

N. Roşca

„Exterminarea bătrînilor"

Nu vom discuta iarăşi conţinutul noţiunii de *generaţie*. Cu altă ocazie [1], dînd o imagine intuitivă, asemănam comunitatea naţională cu un lanţ care creşte în istorie. Generaţiile sunt verigile. Fiindcă lanţul e întins pe o direcţie în timp, verigile se simt între ele. Tensiunile sunt necesare. Neamul nu e în pericol din pricina acestei disecări în generaţii. Dimpotrivă succesiunea generaţiilor se prezintă ca o continuă asimilare (naştere) de valori noui, şi purificare prin dispariţia valorilor uzate. Tinerii şi bătrînii într'o comunitate nu se extermină ci se susţin. O comunitate e cu atît mai solidă, cu cît legătura între generaţii e mai puternică. Exterminarea uneia dintre generaţii însamnă exterminarea comunităţii însăşi. Pentrucă nu se poate susţine că prezentul ar fi mai de preţ decît trecutul. Prezentul şi trecutul sunt două realităţi cari dacă nu se susţin, dispare şi viitorul unui neam. Trecutul şi prezentul apar astfel ca elemente constitutive ale viitorului.

Mai zilele trecute totuşi [1]) doi sociologi romîni au afirmat

[1]) Ins. Soc. II—2. G. Macrin, Generaţia Unirii.

[2]) 21 Martie 1937. D-nii prof. Ralea şi Andrei la adunarea partidului naţional-ţărănesc, din Bucureşti.

la o adunare politică din Capitală, că tineretul romînesc de azi și-a ales o nouă lozincă: „exterminarea bătrînilor“. Deoarece afirmația nu vine dela niște simpli agenți electorali, ci dela niște sociologi, ea e de-o gravitate excepțională. Cu siguranță că oamenii aceștia trebuie să aibă motive bine întemeiate.

Cum? Tineretul urmărește asasinarea neamului romînesc? Afirmația pare imposibilă și gratuită. Dacă totuși a fost făcută și atît de mult amplificată, ea ne apare ca o formulă de luptă, ale cărei substraturi suntem datori să le evidențiem. Discuția interesează științific; e un capitol din *arta exterminării unei comunități*. In experiență e neamul romînesc și experimentează jidanii cu acoliții lor.

Pentru a ne da seama de lupta ce se dă, trebuiesc definite în primul rînd pozițiile.

II.

De-un secol și jumătate s'a deschis în Europa lupta între Internaționala creștină a Bisericii Catolice, și o Internațională secretă, Francmasoneria, ambele rîvnind să conducă lumea. Astăzi ne dăm seama că Francmasoneria e o față a aceleiași Internaționale iudaice ca și Internaționala a II-a, socialistă, și Internaționala a III-a comunistă.

Etapele de luptă sunt acestea: In secolul trecut, pînă la războiul mondial, prin lupta dintre Francmasonerie și Biserică se macină toate imperiile creștine. Francmasoneria susține revendicările autohtone cari duc la crearea de State naționale, mai mărunte. Acestea se spera să fie supuse mai ușor Internaționalei iudaice. Regimul democrației parlamentare a fost ales ca mediul politic cel mai prielnic pentru acest scop (Marx).

Ori nu e posibilă formarea unei Internaționale fără o elită internațională. Elitele naționale trebuesc aservite (Francmasoneria) sau exterminate (comunismul). Cele mai pregătite elemente pentru o elită internațională s'au dovedit a fi jidanii. Pentru ei nu există altă cale de cucerire a clasei conducătoare decît exterminarea elitei naționale. Fiindcă prin structura lor proprie ei au venit și vin în conflict cu toate popoarele. Deaceea cei mai aprigi călăi ai elitelor naționale au fost totdeauna jidanii. Incepînd cu Babilonul, cu Alexandria și terminînd cu Rusia și Spania. Exemplul cel mai concludent e cel al Rusiei, unde, după ce comisarii bolșevici (90 % jidani) au exterminat întreaga elită națională, au început lupta împotriva tovarășilor nesemiți. Aceștia însă n'au cedat așa de ușor. Astăzi se dă în Rusia această luptă

cu caracter de exterminare între cele două tendințe: arică (Stalin) și semită (Trotzki). In concepțiile celor două grupuri e și o diferență organică. Lupta nu se va termina decît prin exterminarea complectă a unuia dintre grupuri. Stalinismul și Trotzkismul vor continua să se extermine mai ales după dispariția patronilor. Nu vom descrie aci cealaltă luptă, a Francmasoneriei, de aservire a elitelor naționale. Constatăm că mulțumită educației primite în loji, elitele democratice de azi nu-și mai pot justifica nici moral nici național poziția lor. Ele au o concepție de viață hedonistă și materialistă. Ele servesc unei patrii fără națiune și fără Dumnezeu.

In baza acestei concepții de viață „umanitaristă" și „democratică", trădătorii trebuesc puși la icoană. Eroii trebuesc scuipați de diverși dezertori, orice reacțiune morală împotriva curvăriei parazitare e un pericol pentru „ordinea de Stat".

La noi lupta pentru cucerirea elitei s'a dat cu cea mai mare intensitate în timpul războiului mondial.

Oricît de compromisă și pregătită spiritual era clasa noastră conducătoare dinaintea războiului, ea n'a putut fi subjugată. Dar vine războiul și cei mai buni pleacă pe front. Rămîn să conducă eroii dela partea sedentară.

In timpul acesta de frămîntări cum nu s'au mai văzut se formează două concepții de viață fundamental opuse:

a) Pe front se formează *tipul soldatului desăvîrșit.* Gata de moarte și cu un cult al morții pentru țară, mîndru, drept, pășind numai pe drumul onoarei.

b) Acasă se formează *tipul transacționistului,* al fripturistului, care face cu jidanii afaceri pe seama celor depe front. Patria devine o friptură pentru individ pe care o servește Herșcu tuturor oamenilor „cuminți".

Pornind dela războiu, concepțiile politice iau trei direcții:

1. Eroii dela partea sedentară cari se constituiseră între timp în elită au căutat să-și menție pozițiile. Ei au rămas *„democrați"* ca și mai înainte.

2. Soldații cari au trăit sub ceruri de foc se întorc cu gîndul de a-și sluji mai departe țara. Potrivit concepției lor de viață, ei aduc o imensă primenire în viața politică a Europei, care se numește *naționalism.* Un naționalism deosebit de cel antebelic, care era „democratic". Naționalismul democratic — reprezentat la noi prin A. C. Cuza și N. Iorga — era o *comunitate de idei.* Războiul înfăptuește o *comunitate morală.* Unitatea

acestei comunități e o *familie de ostași* numită *fascie* sau *cuib*. (Naționalismul democratic — care mai dăinuește și azi — e amorf și nu se poate structura tocmai din cauză că e democratic).

3. Dezertorii și trădătorii din timpul războiului devin *comuniști*. (Rusia e o mare putere care a dezertat). O parte au dezertat cu plan, dar majoritatea au dezertat din inconștiență și lașitate. Dezertorii de toate nuanțele au trecut la stînga.

Jidanii încearcă lovitura alături de comuniști, dar fiind sdrobiți trec la centrul democratic pentru a-l dirija spre stînga și împotriva dreptei.

Aceste trei concepții politice se luptă în triunghiu. Fiecare împotriva celorlalte două. După războiu deci fronturile se definesc astfel:

a) In locurile de conducere la „centru", o clasă compromisă și parazitară. La noi ea se menține și azi prin dictatură. Formula justificativă a acestei dictaturi e: „apărarea democrației, a libertăților, a ordinei de Stat". Parazitismul organizat devine „Statul".

b) La „extrema dreaptă" soldații intorși depe front — generația Unirii — singurii îndreptățiți să dirijeze viața politică.

c) La „extrema stîngă", comuniștii pregătesc revoluția proletariatului. Ei dau o serie de lovituri.

Clasa conducătoare compromisă tocmai de capitalismul jidovesc, cedează treptat terenul comunismului. Comuniștii însă observă că rezistența „Statului" nu contează pentru ei și că o biruință definitivă a stîngei trebuie repurtată nu împotriva „Statului" ci împotriva fasciștilor. Pentru stînga pericolul e la extrema dreaptă, în concepția acestor buligani cari nu dezertează cînd trebuie. Conducătorii armatelor nefamiliarizați cu problemele politicei de stînga nu și-au dat seama. S'au găsit însă simplii „subofițeri" cari au organizat rezistența. Mussolini și Hitler aduc pentru Italia și Germania biruința spiritului național ostășesc.

Ce-a făcut în asemenea condițiuni clasa conducătoare dela noi? Politicianii noștri s'au văzut prinși din două părți. Deoparte Generația Unirii întoarsă depe front, de alta puterea comunistă. Democrații noștri și-au zis: îi vom întrebuința pe nepoftiții aceștia întorși din războiu împotriva comuniștilor, dar încadrîndu-i bine în partide politice „de ordine", pentru a putea fi la nevoie compromiși. Astfel îl vedem imediat după războiu pe generalul Averescu cu un guvern ticluit peste noapte pentru a reprima acțiunea comunistă. Planul a reușit. Alți soldați, de pildă

Ion Mihalache, au fost puşi să patroneze democraţia de stînga alăturea de comuniştii cari plecaseră aparent frunţile. Iuliu Maniu fiind prea intransigent a trebuit să plece în concediu.

La conducerea Romîniei după războiu a rămas o clasă parazitară care s'a primenit numai cu aceia ce-au putut fi compromişi, renunţînd la linia de onoare a soldatului Unirii.

Dar adevărata generaţie a Unirii să se fi pierdut cu totul? Spiritul nou ce s'a botezat pe creste de Carpaţi şi în Cîmpia Moldovei să se fi înecat fără urmă în mocirla politicianismului? „Spiritul adevărului trăeşte în veac", el nu poate fi înecat cu toate mocirlele lumii! Flacăra sfîntă a fost luată de generaţia următoare şi purtată cu mai multă căldură înainte, ca să lumineze acum departe pînă în Spania, spiritul pentru prima dată romînesc în întregime, al generaţiei Unirii.

Aşa se defineşte generaţia dela 1922: *sufletul soldatului ce a dat Unirea, întinerit, curat şi gata de noui jertfe şi lupte.* Un suflet ce creşte aspru şi puternic.

Lupta pe care trebuie s'o ducă acum forţele externe iudeo-comuniste se îndreaptă pe de-o parte împotriva „ordinei de Stat", pe de alta împotriva reacţiunii tineretului legionar care regenerează generaţia Unirii.

Tactica iudeo-comunistă e: *Provocarea conflictului între generaţii.*

Terenul a fost pregătit un timp mai îndelungat, aşa încît la momentul oportun constatarea lui „ştiinţifică" să poată fi crezută.

După ce-am definit astfel poziţiile, vom arăta că în mod natural, fără intervenţia unor forţe externe *un conflict între generaţii nu există şi nici nu e posibil.*

III.

Generaţiile cari ar putea intra în conflict sunt: Generaţia sămănătoristă care oscilează în jurul vîrstei de 70 de ani, Generaţia Unirii care oscilează în jurul celei de 50 de ani şi Generaţia tînără în jurul celei de 30 de ani. Reprezentanţii caracteristici: pentru generaţia sămănătoristă: A. C. Cuza şi N. Iorga; pentru Generaţia Unirii: Generalul Cantacuzino-Grănicerul, pentru Generaţia tînără: Căpitanul.

Intre Generaţia sămănătoristă şi legionari e o tensiune manifestată politic prin tensiunea dintre cuzism şi legionarism, dar numai parţial, căci cuzismul nu reprezintă Generaţia sămănătoristă. Un conflict între d-nii Cuza şi Iorga pe de-o parte şi le-

gionari de alta, nici n'ar putea fi considerat ca conflict între generații, ci o tensiune naturală pentru care vom aduce precizări. Conflict real ar putea fi între Generația Unirii și cea tînără. Cine face parte din Generăția Unirii? Cu siguranță că în primul rînd aceia ce-au luptat pe front pentru Unire [1]. Spiritual această generație se definește prin tipul soldatului desăvîrșit. La războiu însă au luat parte și atîția cari erau incadrați în generația sămănătoristă, naționaliști democrați, și așa au rămas și după războiu, aceștia cu siguranță că nu se mai incadrează în Generația Unirii. Inseamnă aceasta că ei n'au contribuit la Unire? Nu. Pentrucă contribuție au adus la unire și generațiile cari biologic muriseră de mult. și băeții cari aveau să formeze apoi tînăra generație.

Dar depe front atîția au dezertat, alții au trădat chiar, iar acasă, printre cei buni și corecți și de care se găsesc totdeauna și în cea mai neagră mocirlă, acasă se formează tipul fripturist, masonul și democratul de după războiu. Acesta face parte din Generația Unirii? Acesta e cel mult rugina verigii Unirii. Orice lanț ruginește din pricina mediului înconjurător, cînd acesta nu e prielnic. Intre rugină și verigă nu poate fi vorba de un conflict în sensul de luptă între generații. Ci mai degrabă de un conflict între o generație și forțele externe care o mînîncă, o ruginesc. Luînd o comparație din chimie. Fierul ruginește foarte ușor într'un mediu umed, deci impur, bolnăvicios. Rugina e un corp în care pe lîngă elementul autohton, fierul, intră și un element din mediul înconjurător, oxigenul, cu tendința de a altera substanța autohtonă, de-a o internaționaliza. *Ruginind lanțul generațiilor, acesta e în pericol de a se rupe cînd vor interveni tensiuni externe.* Salvarea se obține prin *deparazitare* și deparazitarea se face mai întîi scoțînd lanțul dintr'un mediu unde am văzut că ruginește, din democrația iudaică. Deparazitarea se face apoi *încălzind* fierul la o temperatură foarte mare și în cazul acesta, rugina exterioară se desface iar, în fier curat și impuritățile cari dispar.

Tocmai aceasta e tendința legionarismului: *deparazitarea*. Conflictul e evident, dar nu e vorba de un conflict între generații.

Mai rămîne o întrebare: Jidanii, cari au luptat și ei pe front și cei mai mulți au dezertat, iar azi ne dau lecții de naționalism, unde îi încadrăm? Răspundem printr'un exemplu: O

[1] Ins. Soc. II, 2, Gen. Unirii.

mînză de 3 ani şi o gîscă de 3 ani se găsesc păscînd pe aceeaş toloacă: fac ele parte din aceaş generaţie? Nu. Le lipseşte elementul comun biologic, care e cel mai important pentru a incadra pe cineva într'o generaţie. Jidanii, indiferent dacă au avut sau nu un rol la Unire, nu pot fi incadraţi nici măcar ca rugină a unei generaţii romîneşti. Ei, da, au generaţii în neamul lor, dar faţă de neamul nostru ei pot interveni numai ca forţe externe, pentru noi, sau împotriva noastră. Conflictul între ei şi noi deci nu e un conflict de generaţii.

Un conflict între generaţii e un conflict între tineri şi bătrîni, fiindcă o generaţie numără mai mulţi tineri şi alta mai mulţi bătrîni. Aci nu poate fi vorba de aşa ceva. Fiecare partid la noi îşi are tineretul lui şi fiecare bătrînii lui. *Lupta nu se dă între tineri şi bătrîni, ci între uscătură şi verdeaţă.* Intre parazitism şi energie creatoare. Atîţia tineri, din generaţia tînără, sunt paraziţi. Din generaţia dela 1922 nici un sfert n'a rămas pe poziţii. Atîţia bătrîni sunt în schimb de partea generaţiei tinere. Cum se împacă lucrurile acestea cu exterminarea celor bătrîni?

Dar nu toţi Romînii înţeleg acestea şi astfel ei pot fi puşi în conflict între ei. Chiar şi cei buni, pe întuneric se pot ciocni unii pe alţii.

Există la noi această *tendinţă* de a pune în conflict înseşi generaţiile, tendinţa de a degenera lupta de deparazitare şi cea împotriva forţelor externe, — pe care acum toate generaţiile noastre o poartă cum înţeleg mai bine — într'un conflict între generaţii.

Chiar cuvîntul de conflict, în înţeles de exterminare, nici nu intră în dicţionarul naţionalist. Cuvintele conflict între generaţii, exterminare, luptă între clase, sunt proprii comunismului şi poporului jidovesc. Legionarii duc o luptă de deparazitare nu de exterminare. Stînga romînească, a d-lui Mihalache, dacă ar fi să primească o soluţie, ea va fi exterminată tocmai de comuniştii pe care-i susţine azi. Nicăieri naţionaliştii, nu că n'au exterminat pe autohtoni, dar au scăpat neatinşi şi semiţii, în schimb pretutindeni comuniştii au exterminat elita conducătoare, fie că era de dreapta sau de stînga. Cu ce drept afirmă deci d-l Ralea că tineretul romîn „aservit" lui Hitler — care nu i-a exterminat nici pe jidani — se va apuca să-i omoare pe Romîni?

Cum vedem „exterminarea bătrînilor" din partea tinerilor, nici nu se poate imagina.

In ce mod lucrează iudeo-comuniştii pentru a provoca totuşi un conflict?

IV.

a) In primul rînd forțele externe au căutat să-și aservească una dintre generații, punînd-o în conflict cu celelalte. Lojile francmasonice, o serie de „teorii" și formule ca „democrație", „libertate, egalitate și fraternitate", „pacea universală", materialismul istoric, etc. au coborît planurile etice, religioase și naționale ale conducătorilor. Tensiunile dintre generații aveau să se adîncească inevitabil. Mai întîi ca o reacțiune a celor bătrîni, a generației precedente, apoi ca o reacțiune a celor tineri, generațiile ce vor sesiza îndepărtarea dela planul de echilibru și stabilitate. Generația dela 1848 nu s'a îndepărtat însă niciodată prea mult, pe plan etic și național, de realitatea romînească. dimpotrivă, uneori s'ar puteu spune că ea a cîștigat în înălțime; ceea ce i-a permis să împlinească atîtea fapte mari. Ea s'a'ndepărtat numai ideologic de adevărul romînesc, francmasonisindu-se treptat. Generațiile cari au urmat au fost împinse mai departe în această direcție. Ele au reacționat puternic în 1906 și 1922 și se pare că valul reîntoarcerii definitive va fi după alți 16 ani la 1938.

Din punct de vedere etic și național nici generațiile următoare n'au putut fi cufundate în mocirlă. Ele sunt însă parazitate la maxim și în tensiune ideologică.

b) *Adîncirea tensiunilor dintre generații.* Dela o epocă la alta, dela o generație la alta există diferențieri ideologice. Toți conducătorii Romîniei de dinainte de războiu erau democrați convinși. Pe atunci democrația era încă un principiu revoluționar necompromis etic și național. Chiar conducătorii naționalismului romînesc A. C. Cuza și N. Iorga sunt democrați convinși. Războiul, cum spuneam, naște un naționalism nou, care nu contrazice principiile democrației ideale, dar are o altă bază de plecare, nu ideologică, științifică, ci una morală. Naționaliștii noi construesc pe demofilie o nouă comunitate: națiunea, rasa perfect structurată și erarhizată. Nu mai e democrație ci ierarhie. Trecerea dela vechiul la noul naționalism e foarte greu de făcut. A. C. Cuza și N. Iorga sunt și rămîn dascăli ai naționalismului. Nimeni nu pretinde să-i vadă legionari. Ca să fii legionar nu trebuie să fii mai întîi parlamentar și ideolog, ci soldat. Nu cred că și l-ar putea cineva închipui pe N. Iorga sau pe A. C. Cuza în alură de soldat. Ei sunt văzuți de legionari în adevărata lor înălțime, dar unii și alții se găsesc pe alte poziții. De aci urmează neînțelegeri naturale. D-l prof. Iorga caută cu orice ocazie să se ex-

prime împotriva „concepţiilor tineretului". Fiecare cuvînt de această natură e multiplicat de presa jidovească şi considerat ca grozav „conflict" între cei bătrîni „cari au creiat România Mare" şi tineretul ce „a apucat pe cărări greşite". Pe de altă parte d-lui Iorga spre pildă i se prezintă tineretul ca un corp „anarhic şi dezordonat" care caută să-l extermine.

D-l Iorga protestează împotriva acestui tineret menţinîndu-şi înălţimea şi nu că nu cere să fie exterminat tineretul pentru a se apăra de exterminare d-sa, dar protestează totdeauna cînd se iau măsuri ilegale împotriva tineretului. De data aceasta însă nu se mai ţine cont de d-sa şi nimeni nu-i mai multiplică protestul.

Pentru generaţia sămănătoristă, în special, e un mister naţionalismul acesta nou. Toată lumea se închină orbeşte unui singur om, „primul venit" şi nu mai urmează pe „bătrînii cărturari". Ce 'nseamnă această militarizare pe care poporul nostru n'a mai văzut-o? (Dar care popor a mai văzut-o?) Ce 'nseamnă aceste ieşiri „barbare" uneori, alteori de-un creştinism prea adînc? Ce poţi şti ce le trăzneşte într'o bună zi tinerilor acestora misterioşi şi plini de „misticism", să apuce pe cei bătrîni să le puie pînea 'n cap şi să le dea cu maiul ca 'n poveste.

Aceasta se străduesc jidanii să „dovedească".

c) *Izolarea generaţiilor*. Nu se pot lua „măsuri de ordine" atîta vreme cît e perfectă legătură între aceia ce luptă împotriva „ordinei de Stat". Ei trebuesc izolaţi în grupuri mai mici şi disparate. Un element bun de legătură între clasele sociale şi între generaţii chiar e studenţimea. Studenţimea a devenit deci un pericol pentru parazitismul constituit în „ordine de Stat", şi pentru forţele externe, iudeo-comuniste. De-aceea cînd frontul iudaic a crezut minerit să ia „noui măsuri de ordine", a inventat desordinele din Universităţi, a tieluit o nouă lege pentru garantarea ordinei în Universităţi, ţinînd absolut fără nici o justificare studenţimea în concediu pe timp de o lună. Amînîndu-se însă apărarea „loviturii de Stat", a fost rechemată studenţimea „să-şi vadă de carte", şi „să nu mai facă politică". Dar şi „bătrînii" reprezentativi sunt încercuiţi şi izolaţi de tineret. Ei sunt obligaţi să vestejească mereu, pentrucă li se cere, actele tineretului. Cele bune să nu le vadă, iar cele rele să le condamne. „Bătrînii" mai sunt apoi ţinuţi în şah prin manevrări oculte. Oficinile jidoveşti trimit scrisori de ameninţare semnate de legionari, lansează diferite svonuri. La toate acestea nu se poate da nici un răspuns fiindcă răspunsul se cenzurează.

In felul acesta se tinde la izolarea generaţiilor. Cînd această operă de provocare a conflictului dintre generaţii s'a efectuat suficient, au venit cei doi sociologi, Andrei şi Ralea, pentru a face o constatare „ştiinţifică" asupra „exterminării bătrînilor". Momentul tactic potrivit s'a ales în preajma „măsurilor de ordine".

In felul acesta i se atribuie tineretului „o nouă formulă de luptă". Fiii caută să-şi ucidă părinţii. Prilej pentruca naţionaliştii romîni de „religie mozaică" să întrebe: părinţii aceştia „ce-au creiat România Mare" cu toate „meritele" lor să fie ucişi de tinerii „fără nici un merit", importatori de metode străine de neamul nostru? Tineretul vrea „să nimicească tot ce cu atîta trudă s'a cîştigat"? [1])

Aceasta e perspectiva ce li se prezintă celor „bătrîni": Veţi fi ucişi de tineret! E probabilă întrebarea: Ce să facem? Răspunsul va fi: Apăraţi-vă! E dreptul vostru! Desfiinţaţi organizaţiile „anarhice": Impuşcaţi şi pe conducători legionari! Compromiteţi-i, în sfîrşit, pînă nu e prea tîrziu; orice veţi face va fi pentru salvarea Statului şi a ordinei de Stat!

Concluzii Formula „exterminarea bătrînilor", e complect străină de aspiraţiunile tinerei generaţii. Ea e o invenţie de circumstanţă a parazitismului iudaic, care de azi înainte pe lîngă „ordinea de Stat" şi-a propus să apere şi viaţa marilor „bătrîni" cu condiţia ca ei să ia atitudine împotriva tinerei generaţii.

Nu „bătrînii" ci „tinerii" sunt în pericol de-a fi exterminaţi! Şi aceasta nu o spunem ca o formulă răspuns, fiindcă tineretul nu cere ajutor ci înţelegere. Nenorocirile ar creşte atunci cînd de fapt bătrînii neamului se vor pune în serviciul apărării parazitismului. In cazul cînd parazitismul străin, ascunzîndu-se după „ordinea de Stat", va încerca să se apere ordonînd forţei publice exterminarea biologică a tineretului, acesta va trebui să se apere. Apărarea va fi tratată ca exterminare a bătrînilor, a culturii, a monarhiei etc.

Pentru o mai bună înţelegere a faptelor ne-am străduit să ripostăm ştiinţificeşte şi la timp.

George Macrin

---

[1]) Ziarul „Morgenblatt" art. Kampf der Generationen, Mart 26, 1937.

REVISTA CĂRȚILOR.

Vasile Marin, *Crez de Generație*. Cu un *Cuvînt înainte de Corneliu Z. Codreanu* și o *Prefață de Nae Ionescu*. București, 1937, 230 pg. — Lei 70. — *Crez de Generație* a venit să se așeze lîngă *Cranii de lemn de Ion Moța și Pentru Legionari de Corneliu Z. Codreanu* ca a treia piatră fundamentală a doctrinei legionare. Despre această carte zice d-l *Nae Ionescu* în Prefață, că e „formularea cît mai precisă a unor realități trăite direct, pînă la contopirea în ele; contopire în așa măsură încît orice gest pe care il faci nu mai e formulare sau expresiune, ci pur și simplu **mărturie.** Mărturie care uneori se poate înfățișa ca o carte, iar alteori... o plecare pe front, în Spania".

*

Atragem atenția cititorilor noștri asupra unor cărți de greutate și importanță covîrșitoare pentru cunoașterea mișcării de regenerare a vieții noastre politice. D-l Mircea Eliade a editat o culegere a celor mai de seamă articole și studii politice, publicate în anii 1926 pînă 1933, ale profesorului *Nae Ionescu*; cartea poartă titlul *Roza Vînturilor* (București, Cultura Națională 1927, 450 pg. Lei 130). D-l *Nicolae Roșu*, autorul cunoscutei lucrări „Dialectica Naționalismului" (1935), publică în editura „Cugetarea" cartea *Orientări în Veac* (300 pg. Lei 75). — In colecția *Rînduiala* au apărut: *Ernest Bernea, Cartea Căpitanilor* (Horia, Tudor, Iancu). (76 pg, Lei 30) și *D. C. Amzăr, Naționalismul partidelor* (32 pg., Lei 5). Spre aceeaș zare de nouă viață romînească ne deschid vederea scrierile: *Ion Țenchea, Pe drumul unei credințe* (Timișoara, 1937, 168 pg., Lei 50); *Traian Herseni, Mișcarea Legionară și Muncitorimea* (București, 1937, 29 pg., Lei 5); *Pimen R. Constantinescu, Romînia și Italia* (Sibiu, Ed. Rev. „Curierul", 1937, 20 pg., Lei 10).

Mihail Manoïlesco, *Le Parti unique*. Institution politique de régimes nouveaux. Paris, des Oeuvres française (1937, 254 pg., 18 fr.). — Partidul unic este, după părerea autorului, *problema generală a epocei noastre*. El a apărut în cele mai diferite împrejurări politice și a fost adoptat de popoare deosebite ca civilizație și ca origine etnică. „Această apariție spontană a aceleiași instituții în mediuri politice atît de deosebite arată observatorului *că e vorba de un fenomen general, care trebue să aibă cauzele și explicațiile sale generale*". Această lucrare completează teoria d-lui Manoilescu asupra corporatismului și asupra protecționismului, stăruindu-se de astădată asupra importanței factorului politic. Vorbind de mișcările cari tind a institui partidul unic în țările unde nu s'a înfăptuit încă această reformă politică necesară consolidării Statelor moderne, autorul dă mișcării legionare dela noi cuvenita atenție.

Radu I. Paul, *Viața Estetică*. Filosofia naturală a Frumosului și a Artei. Vol. I. Frumosul. Cluj, 1937, 336 pg. — O lucrare științifică de specialitate croită după planul vast și cuprinzător al unui sistem de Estetică generală. Sperăm că Universitatea din Cluj, care a înlesnit publicarea acestui volum, îi va da autorului tot sprijinul să tipărească și al doilea volum.

Leca Morariu, *Dela noi*. Ed. a V-a, revăzută şi adăogită. Cernăuţi, 1937, 120 pg., 40 Lei. — Cuprinde 9 poveşti culese din satele bucovinene. Minunat redate şi oglindind luminos felul de gîndire şi simţire al ţăranului nostru. Niciun tratat, oricît de savant, de psihologie socială nu ne poate apropia mai bine de înţelegerea sufletului sătenilor, cum o face această carte de poveşti. **Tr. Brăileanu**

Pompiliu Preca, *Scurtă expunere a Filosofiei lui Vasile Conta*, 1937. Un studiu cu atît mai preţios, cu cît s'a scris relativ puţin despre gîndirea şi scrisul lui Vasile Conta. Pentru atitudinea lui naţionalistă a fost proscris de „creatorii" de opinie publică romînească. Broşura de faţă cuprinde o expunere clară a operei filosofului romîn. In mai puţin de 40 pagini ne face să cunoaştem întreaga gîndire a lui Vasile Conta. După felul complet cum este tratat subiectul, se pare că ne găsim în faţa unei pietre de temelie pentru o monografie a operei lui Vasile Conta. **Ion Ţurcan**

REVISTA REVISTELOR.

Revista de Pedagogie. Director: *C. Narly*. Cernăuţi. An. VII, Caietul I (Ian.-Martie 1937). La *Studii*: *J. Schröteler*, Ordinea de studii a Societăţii lui Isus; *I. Găvănescul*, Cetind pe J. J. Rousseau, Note şi reflexii; *M. Guşuleac*, Variaţia şi ereditatea ca factori principali ai evoluţiei în biologie; d-l *A. Tohaneanu*, scrie despre Invăţămîntul desenului. La *Politica şcolară*, d-l *Narly* scrie o dîrză notiţă privind ştirbirea autonomiei Universităţilor noastre de către actualul guvern. După această notiţă introductivă urmează discursul d-lui Iorga, rostit în Senat în aceeaş chestiune. La *Actualităţi*, între altele, o dare da seamă amănunţită a d-lui *C. Narly* asupra studiului nostru „Essai sociologique sur la liberté humaine", cu unele obiecţiuni foarte judicioase pentru cari îndeosebi îi suntem mulţumitori. ■ **Rînduiala.** Arhivă de gînd şi faptă romînească. Apar 10 caete pe an. Redactori *D. C. Amzăr*, *Ernest Bernea*, *Ion I. Ioniţă*, *Ion Sămărineanu*. Red. şi Adm.: Bucureşti II, str. Francmazonă 7. Abonamentul: pentru 12 caete 200 lei. Vol. II, caetul 2 cuprinde: *D. C. Amzăr*, Destin legionar; *Ion Cornea*, Destinul istoric al Carpaţilor; *Radu Gyr*, Cîntec pentru slava de Arhangheli; *Haig Acterian*, Arta şi Naţiunea; *Ion I. Ionică*, O dată europeană a muzicii romîneşti (Oedip) Insemnări. — Vol. II, Caetul 3 ne aduce: *Corneliu Z. Codreanu*, Pentru noua rînduială; *Aron Cortuş*, Un gînd ca un cui (versuri); *Nicolae Popp*, Consideraţiuni etno-demografice asupra populaţiei Romîniei. Insemnări. ■ **Libertatea.** Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie în anul 1902. Director sufletesc: † *I. Ion Moţa*. Director vremelnic: *Pr. Ioan Moţa*. Red. Orăştie, jud. Hunedoara, Adm.: Bucureşti 1, Calea Victoriei 63. Această gazetă e cel mai curat izvor de doctrină legionară. In ea vibrează sufletul eroic al lui Ionel Moţa, în ea neînfrîntul luptător naţionalist Pr. Ioan Moţa ne îmbărbătează la neînduplecată luptă întru apărarea Neamului şi a Bisericii lui Hristos. ■ **Jurnal de Psihotehnică.** Director: *C. Rădulescu-Motru*, Redactori: *I. M.*

Nestor și *G. C. Bontilă.* Red. și Adm.: București, str. Edgar Quinet. Abon. 125 lei anual (apare de cinci ori pe an). Au apărut pînă acum două n-re (Ian.-Febr. și Martie-Apr. 1937) cu studii interesante precum și note și informațiuni bogate și cu un buletin bibliografic foarte util pentru specialiști.

Am mai primit la redacție:

Cărți și broșuri:

Ion Țenchea, Noua orientare constituțională a Europei. (Biblioteca cercului juridic Bănățean, No. 4) Timișoara, 1937. 32 pg. — *Cristache Ch. Milian*, Problema agrară. Majorat agricol? sau Obștii sătești? T.-Măgurele, 1937. 112 pg. Lei 50. — *G. Maxim-Burdujanu*, Suceava, Centru de artă. Suceava, 1937. 82 pag. — *M. C. Manucă*, Concepția etică în opera poetului Gr. Alexandrescu. 1937. 88 pg. Lei 35. — *Const. Popescu-Balteni*, Sociologia Romînească și bugetele gospodăriilor agricole? Cluj. 10 pg. — *I. O. Suceveanu*, De pe dealuri uitate. (Poezii). Mediaș, 1937. 32. pg. — *Tiberiu Vlișoara*, Floare albastră (Poezii). Tecuci, 1937. 30 pg.

Reviste

Predania, București. ■ **Orientări,** Moinești-Bacău. ■ **Ideea Romînească,** București. ■ **Prometeu,** Brașov. ■ **Gînd Romînesc,** Cluj. ■ **Avînturi Culturale,** Bîrlad. ■ **Blajul,** Blaj. ■ **Buletinul A. G I. R.,** București. ■ **Curierul economic și social,** Sibiu. ■ **Eu și Europa,** Deva. ■ **Preocupări didactice,** Piatra-Neamț. ■ **Freamătul Școalei,** Cluj. ■ **Ogorul Școalei,** Turda. ■ **Invățătorul Bănățean,** Lugoj. ■ **Cuvîntul nostru,** Dorohoi. ■ **Pentru inima copiilor,** București. ■ **Plaiuri Săcelene,** Satulung-Săcele Brașov. ■ **Cuget Moldovenesc,** Bălți. ■ **Izvorul tămăduirii,** Huși. ■ **Iubiți Biserica!,** Monastirea Slatina, jud. Baia. ■ **Pagini Literare,** Turda. ■ **Almanahul Străjerilor,** București. ■ **Străjerul,** Cîmpulung-Mold. ■ **Caetul Străjerului,** Rarancea, jud. Cernăuți. ■ **Școala Țăranului,** București. ■ **Valahul,** București. ■ **Revista Dobrogeană,** Constanța. ■ **Vatra,** Revista învăț. din jud. Năsăud. ■ **Sbuciumul,** Ploești.

Ziare și Foi

Glasul Strămoșesc, Cluj. ■ **Omul Nou,** Brăila. ■ **Ideea Națională,** Buzău. ■ **Cuvîntul Argeșului,** Pitești. ■ **Legionarii,** Bazargic. ■ **Progresul,** București. ■ **Macedonia,** București. ■ **Ogorul,** București. ■ **Cuvîntul Satelor,** Lugoj și Timișoara. ■ **Decalogul,** București. ■ **Făclia,** Oradea. ■ **Chemarea Naționalistă,** Iași. ■ **Drum drept,** Tg.-Mureș. ■ **Ecoul economic,** Alba-Iulia. ■ **Informații Comerciale,** T.-Măgurele. ■ **Casca,** București. ■ **Ogorul Invățămîntului Romînesc,** București.
